

— О, какъ чудно хубаво е тука! се зарадвала лозата. — Моля ти се, дърво, позволи ми да остана тука!...

Останала лозата и почнала на длъжъ и на ширъ да пуца жилави клони и да се увива около стеблото и клонищата на дървото.

Слѣдъ нѣколко седмици лозата отвсѣкждѣ била обхванала и заглушила своя приятелъ и не му давала ни въздухъ, ни свѣтлина. Задушавала го... — Така ли ми отплащашъ за моята обичъ и добрина? казало заболѣлото дърво.

— Жално ми е, че съмъ ти дотегнала, казала лозата, но азъ вече завинаги тука оставамъ да живѣя. И азъ искамъ да растя и живѣя подъ слънчевитѣ лъчи и на свободенъ въздухъ, както всѣко дърво. Никой не може ме раздѣли отъ твоето стебло, а ти, приятелю, живѣй както намеришъ за добръ...

Слѣдъ тѣзи думи лозата още по-силно се прилѣпила около дървото, което вече никакъ не можело да се порадва ни на прѣсния въздухъ, нито на слънчевата свѣтлина.

— Азъ ще умра, съ въздишка казало си еднѣжъ дървото, но самò съмъ си виновато. Азъ доброволно допуснахъ да ме сполети тази бѣда.

Бързо почнало дървото да вѣхне и сѣхне, защото нѣмало доволно свѣтлина и въздухъ.

Като изсѣхнало съвсѣмъ, дошелъ единъ дърваринъ, ударилъ го нѣколко пѣти съ брадвата и го съборилъ заедно съ коренитѣ...

Гътнало се дървото, но заедно съ себе си то изкъртило изъ коренъ и горделивата лоза...